

ŞEYTANIN VESVESELERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve tâcü ruûsinâ ve tabîbi kulûbina muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لِيَاتِي أَحَدَكُمْ وَهُوَ فِي صَلَاتِهِ فَيَأْخُذُ
بِشَعْرَةٍ مِنْ دُبُرِهِ فَيَمُدُّهَا فَيَرَى أَنَّهُ أَحَدٌ فَلَا
يَنْصَرِفُ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيحًا

(حم.ع. عن أبي سعيد)

RE. 102/6 *(Inne'ş-şeytâne leye'ti ehadeküm,*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ve hüve fî salâtihi, feye'huzü bi-şa'retin min duburihi, feyemudduhâ, feyerâ ennehû ahdese, felâ yensarifu hattâ yesmea savten, ev yecide rîhan.) Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve sevgili mü'min kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı, dünyada âhirette üzerinize olsun.Allahu Teâlâ hazretleri, iki cihan saadetine, cümlelerinizi lütfuyla keremiyle nail eylesin. Cennetiyle cemâliyle cümlelerinizi müşerref eylesin.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyacağız.Bunların izahına başlamadan önce başta Peygamber Efendimiz'in rûh-î pâk'ine bizlerden bir hediye-yi Kur'aniye olsun diye; sonra onun âl'ine, ashâbına, etbâına, ahbâbına, ihvânına, hulefâsına ve hasseten Ümmet-i Muhammed'in, mürşid-i kâmillerin, evliyâullah, turuk-ı aliyeye silsilesi, sâdâd-u meşâyihimizin ruhlarına; Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyy-i Murtezâ'dan, Gümüşhaneli [Ahmed Ziyâüddin] Efendimiz'den, Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar, turuk-ı aliyelemizden güzeran eylemiş olan cümle tarikat büyüklerimizin ruhlarına ve bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehitlerin, gazilerin,mücahitlerin, ruhlarına ve hasseten Fatih Sultan Muhammed Han'ın ve ordusu mensuplarının ruhlarına; beldemizin medâr-ı iftiharını, beldemizde metfun bulunan Yûşâ aleyhisselam'ın Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretlerinin ve sâire sahâbei kirâmın ve salihlerin ve evliyâullahın

ruhlarına; uzaktan, yakından hadîs dersine dinlemeye, feyiz almaya, sevap kazanmaya gelen siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerinin ruhlarına bizlerden hediye olsun, ruhları şâd olsun, makamları âlâ olsun, dereceleri yücelsin diye bir Fâtîha üç İh-lâs-ı Şerîf okuyalım.

.....

a. Şeytanın Abdest Konusunda Vesvese Vermesi

Okuduğumuz hadîs-i şerîfler Râmûzu'l-ehâdîs kitabımızın 102. sayfasındaki 6. hadis ve devamı olacaktır. Altıncı hadîs-i şerîfin mübarek metnini Arapça aslını okuduk. Şimdi izahını, tercümesini söyleyelim.

Ebû Said el-Hudri'den Ahmed ibn-i Hanbel ve Ebû Ya'lâ rivayet eylemişler.

Peygamber Efendimiz bu rivayete göre buyuruyor ki:¹

إِنَّ الشَّيْطَانَ لِيَأْتِي أَحَدَكُمْ وَهُوَ فِي صَلَاتِهِ فَيَأْخُذُ
بِشَعْرَةٍ مِنْ دُبُرِهِ فَيَمْدُهَا فَيَرَى أَنَّهُ أَخَذَ فَلَا

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.96, no:11931; *Müsnedü'l-Hâris*, c.I, s.127, no:81; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.443, no:1249; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.552, no:1249; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.199; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IX, s.249, no:9230; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.331, no:26286; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.345, no:6442.

يُنْصَرِفُ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيحًا

(حم.ع. عن أبي سعيد)

RE. 102/6 (*Inne's-şeytâne leye'ti ehadeküm, ve hüve fî salâtihi, feye'huzü bi-şa'retin min duburihi, feyemudduhâ, feyerâ ennehû ahdese, felâ yensarifü hattâ yesmea savten, ev yecide rîhan.*)

Alfabetik, elif be sırasıyla olduğundan konular geliyor, iyi de oluyor. Toplu bir bilgi sahibi oluyoruz. Şeytanın oyunları hakkında, bilmediğimiz şeyleri öğreniyoruz.

Inne Arapça'da *edât-ı tahkîk* derler, bir şeyin muhakkak olduğunu bildiren bir edattır.

(*Inne's-şeytâne leye'ti ehadeküm, ve hüve fî salâtihi*) “Muhakkak ki şeytan sizden birinize namazında gelir. (*Feye'huzu bişa'retin min düburihi*) Ve makadından bir kılı tutar. (*Feyemüddühâ*) Ve onu çeker. (*Feyerâ ennehû ahdese*) Adam da şeytanın bu oyunundan sanır ki abdesti kaçtı, yellendi.”

Makadından bir kılı çekip tutup çektiği için, oradaki kıpırtıdan, “Acaba ben abdestimi kaçırdım mı, yellendim mi?” diye içine bir vesvese gelir. Bunu şeytan yapıyor. Bir kılı tutuyor, çekiyor, orada kıpırtı oluyor. İnsan, “Galiba abdestim kaçtı.” der. Öyle demesin.

Efendimiz tavsiye ediyor: (*Felâ yensarif*) “Namazı bırakıp gitmesin!”

“—Ama kıpırdar gibi oldu?”

(*Felâ yensarif*) “Gitmesin; (*hattâ yesmea savten, ev yecide rîhan*) yellenmenin sesini veya kokusunu duymadıkça...”

Şeytan orada oyun ediyor. Namazda, huzuru kaçırmak için mel’unluk, mendeburluk yapıyor. Alçak, alçaklık yapıyor. Mü’min kul Allah’ın divanına durmuş, kıskanıyor:

“—Bak bu mü’min kul, Allah’ın huzuruna girdi, Allah da onu seviyor. *Allahu ekber* dedi, el pençe divan bağladı, divana durdu. Allah’a *El-hamdü li’llâhi rabbi’l-âlemîn* diye hamd ediyor, *Sübhana’llâh* diye tesbih ediyor, sevap kazanıyor.” diye kızıyor.

Kıskanıyor, bir şey yapacak; gidiyor, abdesti kaçmış hissini vermeye çalışıyor.

Hakikaten insan, şeytanın kendisine verdiği hislere, duygulara, vesveselere, kendisini azcık bir kaptırdı mı, bu iş makinesine elini kaptırmaya benzer. Elini kaptıran kolunu, vücudunu kurtaramaz. Şeytanın vesvesesine kulak vermeyecek, ona iltifat etmeyecek:

“—Sen beni kandırmaya çalışıyorsun, senin işin fitne fesat... Sen benim sanki abdestim kaçmış gibi yaptırtıp namazdaki zevkimi, huzurumu, keyfimi, huşûmu, yok etmek istiyorsun! Sevap kazandırtmamak istiyorsun, ben sana uymuyorum.” diyecek.

“—Ya abdesti kaçtıysa?”

Peygamber Efendimiz garanti veriyor: Ses duyuldu mu? Duyulmadı, yok öyle bir şey. Koku? Koku da duyulmadı. Demek ki gaz çıkmamış,

demek ki yok bir şey. Şeytan oynuyor.

Şeytanların çeşitleri var, görev taksimatı da yapmışlar, çeşit çeşit görevleri yapanları da var. Çarşıya pazara giden şeytanlar çarşıya pazara ilk giden esnafla gidiyor, en son giden esnafla oradan ayrılıyor. Orada kandırarak; müşteriye de kandırarak, dükkân sahibini de, satıcıyı da alıcıyı da kandırarak.

Satıcıya yalan söylettirecek, yalan yere yemin ettirecek, tartıyı, ölçüyü eksik yaptıracak. Alıcıya başka oyunlar oynayacak, günaha sokacak. Tam günah işlettirme fırsatı bulacağı bir yer diye çarşı pazara bayraklarıyla gidiyor.

Namaza geleni bırakır mı? Bırakmaz. Ona da gelir, namazda abdestin kaçtı diye vesvese vermeye çalışır.

Başka şeytanlar var. Onların vazifesi ne?

Bir grubunun vazifesi, bir insana abdest alırken tekrar tekrar abdest aldirmek. Başlıyor, mazmaza, istinşak, yüz yıkamak, el yıkamak... Yeniden başlıyor.

“—Hayrola kardeşim, gel bakayım, ne oldu sana? Niye abdesti yarısından kestini, tekrar başa geldin?”

“—Abdestim kaçtı gibi oldu.”

Şeytan vesvese veriyor; gibi oldu, gibi oldu... Bir şey olmadı aslında. Abdestini kaçtı zannettiriyor. Vesvese veriyor, başına dönüyor:

“—Peki, bu seferlik yıka, bir daha yapma!”

Hayır, bir daha yeniden yıkamaya başladı mı,

yarıda yine başa getirttirir, oynar! Kedinin yumakla oynadığı gibi şeytan insanın gönlüyle oynar, aldatmaya çalışır.

Çaresi ne?

Yüz vermemek! Yüz vermeyecek. Kesin olarak bozulduğuna dair bir emare yok, benim abdestim bozulmadı, diyecek.

Abdeste vesvese vermek için özel şeytan var. Namaza vesvese vermek için başka şeytan var. Ne yapıyormuş?

İnsanın makadından, yel çıkma yerinden kıl tutuyormuş, çekiyormuş. Orada kısırtı oldu. İnsan;

“—Galiba, ben gaz kaçırdım, yellendim.” sanıyormuş. Namazda huzurunu bozmak için şeytanın işi. Yüz vermeyecek. İnsan buna bir yüz verdi mi mahvolur.

“—Hocam nereden biliyorsun?”

Çok kesin konuşuyorum. Başımdan geçtiği için biliyorum.

Lisedeyken abdestim iyi olmuyor, idrar tam kesilmiyor diye mel’un şeytan bana bir kancayı taktı!.. Öğle ezanı okuyor, ben ikindi vaktine kadar abdest alırdım. Bir daha alırdım, bir daha alırdım, bir daha alırdım... Biraz daha ıslaklık var filan gibi gelirdi. Bunların hepsi şeytanın oyunlarıdır. Aman şeytanın oyununa gelmeyin.

Her şeyin usulü var. Yüznumaraya gitmenin âdabı var, idrar yapmanın âdabı, temizlenmenin âdabı var. İstibranın, istincanın âdabı var. Elbette insan yemek yediği gibi yüznumaraya

da gidiyor. Yüznumaraya gidince de yapacağı işlemler, temizlik işlemleri var. Bunların da bir ölçüsü var.

Kimisi ne yapıyor?

Yüznumaraya gidiyor. Delikanlı adam, blue jean pantolonu giymiş. Dışarıda sıkışmış, yüznumaraya gidiyor. Boğaz köprüsü gibi ayaklarını açıyor, ayaktan şaldur şuldur...

Be mübarek, be müslüman oğlu müslüman, senin bu şaldur şuldur yaptığın yere çarpınca zerreler nereye gidiyor?

Paçasına geliyor, sağına, soluna gidiyor. Böyle şey olur mu?

Müslüman temizdir, üstünde idrar sıçrantısı, damlası olursa olur mu? Ondan sonra da bitti mi, bitti; hop içeri... Hay Allah, yürüyor, gidiyor.

Gel bakayım buraya, pantolonunu indir bak bakayım, iç çamaşırın ıslak, gördün mü? Tam sonunu almamışsın, yarısı yüznumarada yarısı da senin donunu, iç çamaşırını ıslatmış.

Bunları neden böyle açıkça söylüyorum?

Bunlar olan şeyler, hep oluyor. Adamın veya kadının abdesti olmuyor! Kadının da, adamın da bu işin sonunu beklemesi lazım. Sabırlı olması, iyice bitirmesi, iyice kurulaması lazım. Yıkanacaksa yıkaması, ondan sonra da, biraz, birkaç adım atması filan lazım.

Fazla uzatmaya gelmez. Fazla uzattın mı vesveseye gider; çok gevşek yaptın mı pantolon ıslak kalır, abdestsiz namaz kılarırsın,

o da olmaz. Ölçüyü bileceksin. Hakikaten idrar kalmayacak gibi tedbirini alacaksın, vesvese tarafına kayacak kadar işi büyütmeyeceksin. Normal ölçü içinde abdestini alacaksın. Çünkü şeytan her zaman etrafında dolaşıyor. İş, seni üzmemek, sana sevap kazandırmamak, sana günah işletmek, sevaplı işleri de bozmak! Etrafında dolaşıyor.

b. Şeytanın Ezan Sesinden Kaçması

Ebû Hüreyre RA'dan, hadîs alimi Müslim Rh.A, rivayet etmiş. Peygamber SAS Eendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّ الشَّيْطَانَ إِذَا سَمِعَ النِّدَاءَ بِالصَّلَاةِ أَخَالَ لَهُ
ضُرَاطٌ حَتَّى لَا يَسْمَعَ صَوْتَهُ فَإِذَا سَكَتَ رَجَعَ
فَوْسُوسَ فَإِذَا سَمِعَ الإِقَامَةَ ذَهَبَ حَتَّى لَا يَسْمَعَ
صَوْتَهُ فَإِذَا سَكَتَ رَجَعَ فَوْسُوسَ

(م. عن أبي هريرة)

RE. 102/7 (*Inne's-şeytâne izâ semia'n-nidâe bi's-salâti, ehâle lehû durâtün hattâ lâ yesmea savtehû; feizâ sekete, recea fevesvese; feizâ semia'l-ikâmete, zehebe hattâ lâ yesmea savtehû, feizâ sekete recea fevesvese.*)

(*Inne's-şeytâne izâ semia'n-nidâe bi's-salâti*)
“Hiç şüphe yok ki içimizde-dışımızda olan, var

² Müslim, *Sahîh*, c.II, s.333, no:582; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.432, no:1877; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.680, no:20884; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.336, no:6423.

olan ama görünmez, göremediğimiz şeytan denilen düşmanımız namaz kılınsın diye seslenmeyi duyunca...”

Namaz için seslenme ne demek? Ezan!

Müezzin çıkıyor namaz için:

“—*Allàhu ekber, Allàhu ekber... Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah... Eşhedü enne muhammeden rasûlü'llah... Hayye ale's-salâh...*” diyor.

(*Hayye ale's-salâh*) ne demek? “Haydi, buyurun namaza gelin!” demek.

(*Hayye ale'l-felâh*) ne demek? “Haydi kurtuluşa gelin!” demek.

(*İnne's-şeytâne izâ semia'n-nidâe bi's-salâti, ehâle lehû durâtün hattâ lâ yesmea savtehû*) “Münadi, namaz için nida ettiği zaman, müezzin ezanı okuduğu zaman, şeytan onun sesini duydu mu, ezanın uyulmadığı yere kadar kaçır!”

Nasıl kaçır? Çirkin bir şekilde kaçır, yellene yellene kaçır.

Dırâd, yellenmek demek. Sesli sesli, zarta ede ede kaçır.

Nereye kadar kaçır? (*Hattâ lâ yesmea savtehû*) “Müezzinin sesini duymayacağı yere kadar kaçır.” Hem de yellene yellene, çirkin bir şekilde kaçır.

(*Feizâ sekete, recea*) “Müezzin ezanını bitirdi mi, sustu mu geri gelir!”

Fırt geri gelir, onun gelmesi gitmesi kolay. Salahiyeti var, hakkı var, yaradılışı müsait; gelir. (*Fevesvese*) “Ezanı duymuş insanlara,

namaz kılacak insanlara vesvese verir!”

Neler neler! Nasıl kandırır?

“—Hadi evde namazı kıalarsın.” der.

“—Müezzin çağırdı işte, gideyim kılayım...”

“—Kıalarsın, daha yeni, ilk vakti, bu namazın üç-dört saat daha vakti var. Eve gidince güzelce abdest alırsın, kıalarsın.” der. Camiye sokmamak ister.

“—Yok, ille gideceğim.” derse;

“—Burada sünnet için bekleme, ilerideki camiye yetişirsin. Orada sünneti kaytarırsın, kırıştırırsın, makaslarsın, farza yetişirsin, sünnetten kurtulursun.” der.

Sünnet fena bir şey mi, kurtulunacak bir şey mi?

Değil ama şeytan öyle der. Burada kılsa sünnetiyle kılacak, onu yapmasın diye adama; “Evine biraz daha yakın yerde namaza git, orda kıalarsın.” der. Nefsine tatlı gelir.

“—Camide bekleyeceğim, imamın gönlü olacak, sarığını cübbesini giyecek; müezzinin gönlü olacak, kamet getirecek de, namaz kılacaklar da... Öf be, burası uzatıyor, ben öbür camiye gideyim...” der.

Hem sünneti de tenzilat yapmış olur. Hâlbuki sünneti kılsa, sevap kazanacak fena mı? Ama şeytan onu hoş göstermez!

Bir oyun daha eder, öbür camiye vardığı zaman geçmiş ola! Orada da imam-müezzin, acele etmiştir. Bu gider; namaz yok, bitti. Cemaati kaçırttırdı, cemaati kaçırttırır.

Oyunların aklına gelmeyen çeşitleri, hepsi! İçinden bir duygu geldi mi şeytan bana ne oyun ediyor, diye düşüneceksin. Nasıl kandırmak istiyor, diye anlayacaksın, anlarsın. İnsan, biraz tanıdı mı yavaş yavaş anlar.

Peygamber Efendimiz şeytanın oyunlarını öğretiyor. Ezan okundu mu ezanı duyulmadığı yere kadar kaçıyor, ezan bitti mi fırt geliyor, vesvese veriyor. Namaz kılacaklara kıldırılmamak için vesvese verir, her insana bir başka türlü!

Sana da gelir, der ki;

“—Senin abdestin eskidi, hadi bir abdest al, bir daha...”

Seni de abdest almaya sevk eder, seni de abdest almakta kandırır:

“—Şimdi bu abdestin iyi olması için bir de yüznumaraya gir!” der, cemaatle naamazı kaçırttırır.

Öyle yapamazsa abdest alırken vesvese verir, olmadı bir daha, olmadı bir daha der. İş vesvese vermek. Ezan okundu, ezan bitince o arada vesvese verecek; herkese gider sataşır, bir şeyler yapmaya çalışır.

Bir de, içeride artık sünnet filan kılınıyor.

(*Feizâ semia'l-ikâmete, zehebe hattâ lâ yesmea savtehû*) “Farz için ikamet getirilirken:

‘—Allâhu ekber, Allâhu ekber... Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah... Kad kâmeti's-salâh... Kad kâmeti's-salâh...’ filan diye işittiği zaman yine kaçır.”

Şeytan ezanı, ikâmeti sevmez, sesin duyulmayacağı yere kadar gider. O zaman biz de namazlı, ezanlı yerde oturmalıyız.

Adamlar yazlığa gidiyor, cami yok, ezan yok! Şeytan cami olan, ezan okunan, ikâmet getirilen yerden kaçıyor ve oraya hâkimiyetini kuramıyor. Şeytan, ezan okunmayan yere hâkimiyetini kurar, saltanatını tesis eder, orası şeytanın bölgesi, kurtarılmış bölgesi olur.

Ezan okunmayan bir yer nedir?

Şeytanın kurtarılmış bölgesidir. Artık sen oradaki şeytanlıkları, neler olacağını düşün. Şeytanın mülkü, şurası hudut; burası imanlıların mülkü burası şeytanın mülkü. Artık orada neler olacağını kıyas et, anla!

(*Feizâ sekete recea, fevesvese*) “İkâmet getirildiği zaman da yine ses duyulmayacak kadar gider, ikâmet bitti mi yine gelir, geri döner, yine vesvese verir.”

Ne vesvese verir?

Birisi *Allahu ekber* diyor, bir daha *Allahu ekber*, bir daha *Allahu ekber* diyor.

“—Gel yahu, niye böyle yapıyorsun?”

“—Olmadı gibi...”

Onunla öyle oynuyor!

Kimisi *Allahu ekber* diyor, namaza duruyor.

“—Ya sana evden bakkaldan ne al demişlerdi?”

“—Dur bakayım, pirinç al demişlerdi.”

“—Kaç kiloydu?”

“–İki kiloydu.”

“–Ne cins olacaktı?”

“–Persani olacaktı.”

“–O bakkal pahalı, bu bakkal ucuz...” Şeytan ne yapıyor?

Aklını bir şeylerle meşgul ediyor; namaza durdu, vesvese veriyor. Böyle yapar. Bu da şeytanın namazdaki macerası, serüvenleri.

c. Şeytanın İmanda Vesvese Vermesi

Sekizinci hadîs-i şerîf:

İbn-i Ebi'd-Dünyâ isimli alimin *Mekâidü'ş-Şeytân*, “Şeytanın Oyunları” diye bir kitabı varmış. Hadîs alimi İbn-i Ebi'd-Dünyâ bu işi faydalı görmüş, *Mekâidü'ş-Şeytan* “Şeytanın Oyunları, Hileleri” diye bir kitap yazmış. Bunu Süleymaniye kütüphanesinde filan arayalım, bulalım inşaallah. İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekâidü'ş-Şeytan*; bu orada Hz. Aişe Anamızdan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf.

Hız. Aişe anamız, alim hatun. Peygamber Efendimiz'in zevcesi, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in kızı; sıddık kızı, sıddîka, o da sıddîk.

Hız. Aişe Validemiz Peygamber SAS Efendimiz'in şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:³

³ İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekâidü'ş-Şeytan*, c.I, s.49, no:28; Hız. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.246, no:1238; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VII, s.348, no:6448.

إِنَّ الشَّيْطَانَ يَأْتِي أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ مَنْ خَلَقَكَ فَيَقُولُ
اللَّهُ فَيَقُولُ مَنْ خَلَقَ اللَّهُ فَإِذَا وَجَدَ أَحَدَكُمْ ذَلِكَ
فَلْيَقُلْ أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ فَإِنَّهُ يَذْهَبُ عَنْهُ

(ابن أبي الدنيا في مكايد الشيطان عن عائشة)

RE. 102/8 (*Inne's-şeytâne ye'tî ehadeküm, feyekülü: Men halekake? Feyekülü: Allahu azze ve celle. Feyekülü: Men haleka'llah? Feizâ vecede ehadüküm zâlike, felyekül: Âmentü bi'llâhi ve rusühî, feinnehû yezhebu anhü.*)

(*Inne's-şeytâne*) Muhakkak ki şeytan, (*ye'tî ehadeküm*) sizden birinize gelir. (*Feyekülü: Men halekake?*) Der ki: Seni kim yarattı? (*Feyekülü: Allahu azze ve celle*) O da der ki: Aziz ve Celîl olan Allah yarattı.”

(*Feyekülü: Men haleka'llah*) “Bu sefer der ki: Allah'ı kim yarattı?”

Bu söz, bu soru olmaz! Yalandır, yanıltır!

Neden? Eğer yaratılmışsa hâlık olmaz. Mahlûksa hâlık olmaz.

Mahlûk varsa, onu bir yaratan vardır. O yaratanın da artık yaratıcısı olmaz. Akıl dışı, bu soru aklın dışında!

Onu yaratan varsa, o zaman o yaratan değildir.

Her şeyi yaratan Allah'tır, ötekiler yaratıktır! “Allah'ı kim yarattı?” sözü akıl dışıdır, mantık dışıdır, yanıltır!

İslâm felsefesinde, ilm-i kelâmıdaç

“—Teselsül batıldır!” derler. ‘—Ne demek?’

Onu kim yarattı, onu kim yarattı, onu kim yarattı... Bu müteselsildir, gitmez, durur bir yerde, durması lazım! Durmazsa izah olmaz, akıl mantık gider. Evet, asırlar geçmiştir. Beni Allah yarattı, anamı babamı Allah yarattı, dedemi Allah yarattı... Allahu Teâlâ Hazretleri Hâlık, ötekiler mahlûk... Yaratan Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Teselsül olmaz, teselsül yanlıştır. bâtıldır, akıl mantık dışıdır, ilim irfan dışıdır; ama şeytan cahil insanı avlamak için bunu da sorar. Gün gibi aşikâr, akla mantığa uygun olmadığı halde; “Allah’ı kim yarattı?” diye sorar.

Allah yaratılmamıştır. Allah yaratandır; evveli yoktur, ahiri yoktur, ezelîdir, ebedîr. Mahlûkatına benzemez, bizim yaratıkları gördüğümüz zaman, aklımıza gelen bilgiler gibi, müşahedeler gibi bir şeyler anlaşılmaz;

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ

(الشورى: ١١)

(*Leyse kemislihî şey’ün*) “Onun gibi hiçbir şey yoktur.” (Şûrâ, 42/11) O âlemlerin Rabbidir, Allah’tır. Mahlûkatına benzemez.

Şeytan oradan girip, aklını çelmeye çalışır. Kimlerin aklını çeler?

Aklına fazla güvenenler vardır. İnsan belli bir yaştan sonra Biraz efelendi mi, bıyıkları terlemeye başladı mı, delikanlı oldu mu,

mahallede horoz gibi kabarak dolaşmaya başlar. Biraz da okula gitti mi, lise bitti, üniversiteye geldi bu çeşit şeyler, felsefe dersi, mantık, psikoloji, sosyoloji dersi vs. derken; derslerde bir şey yok! Hocası adam olsa, talebesi yine adam olur. Hocası dinsizse, bu sefer çocuklara bu derslerden dinsizlik aşılamaaya çalışır.

Köy öğretmeni çocuklara ne yapmış?

Mendeburlukları nasıl yapıyorlar, bilin de düzeltmesini de bilirsiniz.

“—Çocuklar, Allah var mı, inanıyor musunuz?”
Çocuklar, annelerinden babalarından öğrendiler.

“—Evet, var inanıyoruz.” demişler.

Mel’un hocaya bak, kapkara, kıpkızıl herife bak, öğretmene, eğitmene bak!

“—Pekiyi çocuklar, hadi bakalım Allah’tan şeker isteyin.” Çocuklar birbirlerine bakıyorlar filan.

“—İsteyin!”

Cetvel elinde; çocuklar gülecekler, gülemiyorlar. Hoca ciddi,

“—İsteyin!”

“—Allahım, bize şeker ver!”

“—Çocuklar, elinize şeker geldi mi?”

“—Gelmedi.”

“—Bir de; ‘Öğretmenim şeker ver!’ deyin bakalım!”

“—Öğretmenim, şeker ver!”

“—Alın şeker, alın şeker, alın şeker...”

Nasıl dinsizlik aşıyor gördünüz mü? İnsanların şeytanları olur muymuş? Olurmuş. Çocukları nasıl aldatıyor. Küçük çocuğu buldu,

aklı az çalışıyor, tecrübesi yok; nasıl çalışıyor? Ben o çocukların yerinde olsam ne yaparım?

Cebindeki şekerleri bitirdiği zaman, hocanın yanına giderim,

“—Öğretmenim bana şeker ver!” derim.

Hadi bakalım, cebindekiler bitti, pili bitti. Ne yapacak?

Hapı yutar! O zaman sen yoksun, senin mantığına göre o zaman öğretmen yok! Tabii öyle aptal öğretmenlere öyle akıllıca cevaplar vermek lazım. Ama küçükleri avlarlar:

“—Notunu kırarım, karnene zayıf veririm...” der.

Öğretmenlik otoritesini; kuvvetini, salâhiyetini ters yönde kullanır filan. İnsanların şeytanları bunlar.

Rusya’da Bolşevik ihtilalinden sonra bu vakte kadar dinsizlik hep devletin resmî felsefesi, resmî çalışması oldu. Onlar hep mekteplerinde çocuklara, “Allah yoktur!” diye öğretiyorlardı. Ama tutmadı, çünkü Allah var! Çünkü güneş balçıkla sıvanmaz, çünkü kâfir, ne kadar kâfirlik yapsa, Allah’ın nuru sönmeyecek! Rusya’dan müslüman olanlar var.

Belarus; bela “beyaz” demek. *Belgrad*, “beyaz şehir, ak şehir” demek. *Belarus*, “Beyaz Ruslar”

demek.

Beyaz Ruslar'dan, Belarus ırkından olan birisi müslüman olmuş. Bizim arkadaşlar da onunla mülakat yapmışlar. Röportaj değil, mülakat! Konuşma yapmışlar. Rus bile şimdi müslüman oluyor, olur. Çünkü akli olanın varacağı yol aynıdır.

Ama devletlerinin resmî tedrisatında gayeleri neydi? Dinsiz insan yetiştirmekti! Niye bunlar dine karşı cephe aldılar?

Bunda baş sorumluluk, mesuliyet, kabahat, kabahatin daniskası, büyüğü hristiyanlardadır. Abuk sabuk inanç bu sonucu meydana getirdi. İnançları abuk sabuk olduğundan, onlar da komünist oldular. Onlar bâtıl inançlı olduğundan, onlara karşı aklına mantığına yatmayınca onlar da komünist oldular, dinsiz oldular.

Onların inancı niye bâtıl?

Eliyle heykeli yapıyor, şuraya asıyor; buna tapınacaksın, diyor. Duvara heykeli yapıyor, bir heykel yapmış, ellerinden, ayaklarından çivilenmiş, başı sarkmış...

“—Buna tapacaksın!..” diyor.

Böyle şey olur mu?

Akıl var mantık var, insanoğlu kabul eder mi?

Etmiyor, etmeyince demek ki din yanlışmış, diyor. Dine savaş açıyor. İslâm'ı öğretsek, İslâm'ı bilse koşa koşa gelecek, bak geliyor. Öğrettiğimiz, anlattığımız zaman, geliyor:

“—Siz haklıymışsınız, ben bu işi böyle

bilmiyordum!” diyor.

Demek ki hristiyanların inançlarının boşluğu, bâtıllığı, yanlışlığı Avrupa’da, masonluğu, komünistliği, doğurdu, sebep oldu. Sebep oldukları için de vebal ve günah onların! Hem o komünistlerin, o dinsizlerin, imansızların, sorumluluğu var, onlar cehennemde yanacaklar; hem de sebep olanlar, cehennemde yanacak. “Siz sebep oldunuz, yanlış inanç öğrettiniz, milleti dinden soğuttunuz!” diye ceza çekecekler.

“Şeytan gelir, ‘Seni kim yarattı?’ der. ‘Allah yarattı.’ diye cevap verince de, ‘Allah’ı kim yarattı?’ der.”

Böyle bir soru olmaz çünkü akıl dışıdır, mantık dışıdır.

Peygamber Efendimiz SAS: (*Feizâ vecede ehadüküm zâlike felyekül: Âmentü bi’llâhi ve rusulihî*) “Sizden birinizin içine şeytan gelir, böyle vesveseler sokar da siz içinizde böyle bir duyguyu hissederseniz deyin ki; ‘Ben Allah’a ve onun gönderdiği rasûllere inandım!’“

Var mı diyeceğin ey mendebur şeytan? Senin vesvesene kulak asmıyorum, dinlemiyorum, reddediyorum. Ben Allah’a inandım ve Allah’ın peygamberlerine inandım.

(*Feinnehû yezhebu anhü*) “Böyle demesi, o vesveseyi onun üstünden def eder, giderir!”

Muhterem kardeşlerim!

Biz ilkokulda okuduk, ortaokulda, lisede, üniversitede okuduk; üniversitenin de bu münakaşaların en çok yapıldığı ilim dallarının

olduğu kısmında okuduk. Teknikte okusan, elektrikte, inşaatta okusan başka şeyler öğrenirsin. Ama biz bu konular üzerinde inceleme yapan, araştırma, çalışma yapan ilim dallarında yetiştik, hepsinin cevabı var. Hepsinin sapasağlam cevabı var. İslâm pırıl pırıl, İslâm paslanmaz çelik gibi, kale gibi, her şeyi yerli yerinde...

Hindistan'da, Hindistan'daki insanları sapıtmak isteyen, Hristiyan yapmak isteyen misyoner teşkilatları ile oranın müslümanları karşı karşıya gelmişler. Müslümanlar demişler ki;

“—Halka açık bir münazara yapalım, toplantı yapalım; var mısınız? İki grup, affedersiniz iki heyet karşılıklı geçsin; biz İslâm'ı anlatalım, savunalım! Sizin grup da Hristiyanlığı anlatsın, savunsun. Halk da dinlesin, hakem olsun, elini vicdanına koysun, kararını versin... Hangi konuları konuşalım? Tanrı, Allah inancı hususu; bir mevzu bu olsun. Peygamberlik nasıl bir şeydir? Peygamberlik denilen şeyi konuşalım. İlâhî kitaplar nedir? Bunu konuşalım...”

Amentü bi'llâhi'nin maddelerini münakaşa etmek üzere Hindistan'da kararlaştırmışlar. Hindistan-Pakistan ayrılma-mışken, Hindistan-Pakistan beraberken, geçen yüzyılda İngilizler oraya Hristiyanlığı yerleştirmeye çalışırken.

İngilizler öyle bir mendeburca çalışıyor ki... Hak din İslâm'ı söndürmek için, öküze tapan heriflere gidiyor orada yağcılık yapıyor:

“—Sizin dininiz güzel, sizin Buda'nız iyi vs.”

Yalancı, yalan söylüyorsun! Öküze tapmak iyi

olur mu?

Onları müslümanlara karşı kışkırtmak için Budistleri, Brahmanistleri, “ Siz iyisiniz, hoşsunuz, ağasınız, paşasınız!” diye pohpohluyor. Dolduruşa getirmek derler ya, öyle yapıyor.

Müslümanlar da demişler:

“—KONUŞALIM; radyolar da, gazeteler de takip etsin. YAYALIM!”

Muhterem kardeşlerim!

Çıkmışlar. Olmuş bir hâdise! Ben ilahiyat fakültesinde talebelerime tez olarak, araştırma mevzuu olarak verdim, onları incelediler. Kitaplar yazıldı.

Allah hakkında hristiyanların düşüncesi ne, müslümanların düşüncesi ne?

Biz Allah deyince ne deriz?

Âlemlerin Rabbi'dir, her şeye kâdirdir. Her şeyi bilir, gözler onu göremez ama o her şeyi görür, bilir. Her yerde hâzırdır, nâzırdır. Bizim inancımız bu, çok doğru. İşin aslı bu.

Hristiyanlar nasıl inanıyor?

Almanca'da *god* diyorlar, İngilizce'de *god* okuyorlar; “tanrı” demek.

“—Peki, senin tanrı inancın nasıl, tanrı kim?”

“—İsâ...”

Be ahmak adam, be aptal kardeşim! Hz. Âdem'in oğlusun da ben de sana insanoğlu olarak kardeş diyorum, sana acıyorum. Hz. İsa gelmeden evvel insanlar neye tapacaktı? Milattan iki asır

önceki insanlar neye tapacaktı, neye tapmışlar? İbrâhim AS'ı tanımıyor musun? Musa AS'ı tanımıyor musun? Mukaddes kitapta, İncil'de bunları okumadın mı, Nuh AS'ı bilmiyor musun? O peygamberleri bilip dururken, "Tanrı, Allah İsa'dır, Allah'ın oğludur." diye sen nasıl dersin? Oğul nasıl oluyor?

Düğün oluyor. Erkekle hanım düğün yapıyor, nikâh yapıyor, evleniyorlar, gelin oluyorlar, güvey oluyorlar, gerdek oluyor, çocuk oluyor. Sen, "Allah'ın oğlu" demeye utanmıyor musun? Allah'ın karısı mı var, düğün mü oldu, doğum mu oldu; nereden çıkartıyorsun? Nasıl çıkartıyorsun, nasıl söylüyorsun? Vicdanın sızlamıyor mu? Nasıl din adamısın? Allah'tan kokmaz mısın?!..

Yanlış. Tabii hristiyanların inancı yanlış, müslümanlarınkî doğru... Münakaşalardan bu sonuç çıkmış.

Ama bizim Hindistan'daki, Pakistan'daki İslâm ilimleri çok kuvvetlidir. Muhterem kardeşlerim, onlar mütevazıdır, belli etmezler, ama çok kuvvetlidir.

Pakistan'dan gelme misafirlerim vardı. Bir tanesi dekanı, ikinci profesördü, bir tanesi Amerika'dan gelme profesör idi. sokakta görsen bir şeye benzetemezsin. Mütevazı insanlar ama profesör, İngilizce biliyor, kitap yazmış vs. Bilgisi görgüsü yerinde... Onlar, dinî ilimleri de iyi öğreniyorlar, iyi öğretiyorlar. Orada bir çelmeleme yapılmamış, orada medreseler kapatılmamış, vakıflara el konulmamış, dini müesseseler durdurulmamış. Orada ilim var!

Pes ettirmişler, Allah inancı konusunda müslümanlar galip! Peygamberlik inancı konusunda müslümanlar galip! Mukaddes kitaplar konusunda müslümanlar galip!

Peki karşı tarafa nasıl ispat ediyor? Bir fıkra vardır, hoşuma gidiyor:

Eski devrin münkirlerinden –Dehrî, Dehriyyûn– derlerdi- bir tanesine, bizim saf mollalardan, sarıklı cübbelilerden bir tanesi gelmiş. Hararetli anlatmaya çalışıyor. İslâm doğrudur, Allah, Allah'ın varlığı, birliği vs. âyet böyle söylüyor, Peygamber Efendimiz şöyle söylüyor filan; anlatmaya çalışıyor. O karşıdaki de dinsiz, gülmüş şöyle demiş:

“–Yahu, men özünü inkâr edirem, sen bana sözünü dersen!” demiş. Yâni, “Ben Allah'ın kendisini inkâr ediyorum, sen bana Allah kelamından ayet okuyorsun!” demiş.

Burada şu anlaşılıyor. Karşı taraf inanmadığına göre ona, onun anlayacağı delilleri söylemek lazım.

Sen inanmıyor musun? İnanmıyorsun. Kur'an'ı kabul etmiyor musun? Etmıyorsun. Alevi misin? Alevisin.

Tamam, senin anlayacağın delil getirirsem kabul eder misin? Hz. Ali Efendimiz'den delil getirirsem kabul eder misin?.. Böyle yapacaksın, konuştuğun insanın, kabul edeceği delilleri getireceksin Bizim müslüman münazara heyeti; grup demiyorum, heyet diyorum. Yabancı kelime kullandığım için] ceza yazmayın. Gerçi ceza yazsanız da cezalar zaten Hakyol Vakfı'na

gidiyor, zarar etmiyoruz; vakfa gidiyor. Yabancı kelime kullanan, 100 bin lira Hakyol Vakfı'na ceza verecek. Yabancı kelime kullanmayacağız. Dedelerimizin kelimeleri var, onları kullanırız.

Niye grup diyoruz? Grup İngilizce...

Pakistan'daki kardeşlerimiz delilleri nerden getirmişler?

İncil'den getirmişler. İncil'den, Tevrat'tan delil getirmişler. Hadi bakalım inkâr etsin, edemez. Hristiyan grup inkâr edemez.

Neden?

“—Senin İncil'inin şu sayfasını, filanca ayeti aç oku bakayım. Bak burada ne diyor, buna böyle dediğine göre, senin bu inancın yanlış değil mi?..”

Yenilmişler kaçmışlar. Kaçmakla yetinmemişler, karar çıkartmışlar:

“—Bir daha müslümanlarla, aleni toplantılarda, münazara etmek yok!” demişler.

Neden? Yeniliyorlar da ondan.

Bizim Çamlıca'da bir arkadaşımız var, Amerika'da uzun zaman kaldı, mühendis; çok aktif... Faal... Faal bir kardeşimiz var, aktif değil faal; cevval ve faal kardeşimiz var. O cevval kardeşimiz Amerika'da bulunduğu zaman bir toplantı tertip etmiş. Kendisi sağ, Çamlıca'da oturuyor, adresini verebilirim; köşkü var, bahçesi var, çayı da, kahvesi de vardır, giderseniz kendisine sorabilirsiniz.

Bir hristiyan piskoposunu çağırılmış, piskoposun Türkçesi yok, hristiyan ruhani lideri. Sonra bir

de Yahudi hahamını çağırılmış, haham başını çağırılmış, bir de Mısırlı hocayı çağırılmış. Halka ilan da etmiş, bir büyük konuşma mekânını –salon demeyeceğim, salon da yabancı– ayarlamış, orada hepsini konuşturmuş. Sonunda, müslümanlar galip! Neden?

Hak daima bâtıla galip gelir de ondan. Bu işin başka çaresi yok. Amerika’daki papazları fazla sıkıştırdın mı diyorlarmış ki:

“–Tamam, tamam biz de müslümanız ama ne yapalım burada ahali hristiyan olduğu için onların gözüne girmek için, onlarla işimizi yürütmek için böyle yapıyoruz. Tamam müslümanlık haklı.”

Bir kısmı da erkekçe, mertçe müslüman olabiliyor.

Amerikan senatosunun senatörlerinden biri müslüman olmuş, olabilir. Mertse, kalbindeki iman hakikiyse, insan Allah’tan korkuyorsa, o zaman olur, ilan eder. Allah’tan daha çok insanlardan korkuyorsa, o zaman haklı olduğunu bilir, ama söyleyemez.

Neden?

“–Menfaatim gidecek, makamım gidecek, düşmanlar artacak, ailem darılacak...”

Darılısın. Allah darılıyor. Sen Allah’a şerik koştuğun zaman Allah darılıyor, seni yaratan seni sevmiyor! O mu daha iyi, ailenin mi sevmemesi iyi? Mü’min insanın dünya gözüne görünmez. Ben mü’minim, der biter.

“–Öldürürler...”

Öldürsünler. Öldürseler de öldürmeseler de, işten atsalar da atmasalar da, mü'min mü'minliğinden vazgeçmez, öyle olması lazım. Mü'minse öyle yapar; zayıfsa eğilir, bükülür. Allah bizi kuvvetli müslüman eylesin...

Şeytan gelip kendisine:

“—Seni kim yarattı?” deyince ne diyecek?

“—Allah yarattı.” diyecek.

“—Allah'ı kim yarattı?” deyince;

“—Allah yaratılmamıştır, Allah yaratandır. Teselsül bâtıldır, akıl ve mantık bunu isbat ediyor. Sen onları bilmiyorsun, beni de bilmiyor sanıyorsun, cahil sanıyorsun. (*Amentü bi'llâhi ve rusulihî*) ‘Ben Allah'a iman ettim, peygamberlerine de iman ettim.’ der, biter.”

Yahudiler, hristiyanlar bize ne kadar teşekkür etse azdır, biz bütün peygamberleri tanıyoruz. Hepsini tanıyoruz. Hz. Âdem'den Hz. İsa'ya kadar, Peygamber Efendimiz'e kadar bütün peygamberleri tanıyoruz, seviyoruz ve sevdiğimiz için çocuklarımıza adını koyuyoruz. Sevmesek koyar mıyız?

Kızlarımıza Meryem adını koymuyor muyuz? Kaç tane Meryem vardır! Musa adı yok mudur? Kaç tane Musa vardır! Davud adı yok mudur? Kaç tane Davud vardır!..

Bunlar Benî İsrail'in peygamberleri diye ayırıyor muyuz?

Süleyman, Musa, Davut, İsa... Hep çocuklarımıza isimlerini koyuyoruz.

Yalova'da bir İsa amcamız vardı, nur içinde yatsın. Ne hayır sahibi insandı, adı İsa!

“—Hristiyan mıydı?” Hayır, Müslümandı.

Müslümanlar, (Amentü bi'llâhi ve rusulihî) “Biz Allah'a inandık, Allah'ın peygamberlerine de inandık, hepsini seviyoruz.” der.

Hıristiyanlar bize gelsinler; ayağımızı öpsünler, teşekkür etsinler. Biz onların peygamberlerinin peygamber olduğunun teminatıyız! İslâm onların dinlerinin, peygamberlerinin hak peygamber olduğunun teminatı.

Hıristiyanların bir kısmı;

“—Hz. İsa var mı yok mu? Hakikaten peygamber mi değil mi? Masal mı efsane mi?..” diye tereddüt ediyorlar. “Yaşamış mı yaşamamış mı?” diye bile tereddütleri var.

Yaşadı. Nereden belli?

Kur'an söylüyor aptal adam! Kur'an söylüyor, Allah bildirmiş. Tescil, biz teminatıyız, garanti ediyoruz, teşekkür etmeleri lazım. Bunların aklı olsa, hepsinin müslüman olması lazım! Bunların aklı yok...

Akıllı insan kimdir?

Ahiretini kurtaran insandır. Ahiretini kurtaramayanlara yazıklar olsun, akıllı değildir.

“—Ama dünyayı kurtarıyor?..”

Dünya ne ki dünyayı nasıl kurtaracak? Rızkı veren Allah, vermese yiyemiyor. Afrika'da bazılarına vermiyor, Amerika'da vermiyor, Asya'da bazılarına vermiyor, yiyemiyor. Vermediğine

vermiyor! Rızkı Allah veriyor, sıhhati Allah veriyor.

Doktor kardeşlerimiz kızmasın; bir hasta diyor ki: “—Doktor bey, başım ağrıyor...”

“—Buna migren derler.”

“—İyi, adını öğrendik, tamam; adını öğrenmesek de zaten başımız ağrıyordu. Çare ne?”

“—Bunun mahiyeti meçhul, çaresi de yok!”

Şifa Allah’tan da ondan, şifayı Allah veriyor! Verirse veriyor, vermezse vermiyor. Şifa Allah’tan, gıda Allah’tan, sıhhat Allah’tan, hayat Allah’tan... Dünyanın her nimeti Allah’tan!

Şaşkın ahiretini yakarak, dünyasını kurtarmaya çalışıyor. Bu akıl mı? Bu aptallık! Sen ahiretini kurtarmaya çalış. Zaten burada çalıştığın her şeyi Allah veriyor. Ve sen Allah’a iyi kul oldukça daha çok veriyor. Sen Allah’a iyi kul oldukça daha âlâsını veriyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Ne diyecek?

(Amentü bi’llâh, ve bimâ câe min indi’llâh)
[Allah’a iman ettim, Allah katından gelenlere iman ettim.]

(Ve amentü bi-rusûli’llâh ve bimâ câe min indi rusûli’llâh.) [Allah’ın rasûlüne, Muhammed-i Mustafâ’ya iman ettim, ondan gelenlere de iman ettim.]

Bu uzun tarafı. Kısacası:

(Amentü bi’llâhi ve rusulihî) “Allah’a ve peygamberlerine ben inandım! Ben dindarım, ben senin bu vesvesene pabuç bırakmıyorum

ey mel'un şeytan! Ben senin kafa karıştırmama pabuç bırakmam. Ben sana mağlup olmam!" demiş oluyor.

Bak böyle şeyler de söyler, şeytanın neler yaptığını görüyorsunuz? Şeytan, felsefecilerin çoğunu böyle aldatmıştır. Felsefecilerin çoğu kafasını oynattı, oynatmıştır.

Neden? Birisi bir şey söyler, öteki onun aksini söyler, ötekisi aksini söyler, ötekisi aksini söyler, ötekisi daha aksini söyler... Bin tane felsefeci varsa bin tane laf var. Sokrates böyle demiş, Eflatun böyle demiş, Descartes şöyle, Leibnitz şöyle, Nietzsche şöyle demiş...

Ne derse desin! Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin nasihatini söyleyeyim:

چند خوانی حکمت یونانیان

حکمت ایمانیان را هم بدان

Çend havâni hikmet-i yunâniyân, Hikmet-i îmâniyân ra hem bidân.

"Mademki bir hata işledin, Yunanlılar'ın felsefesini okudun; imanlıların felsefesini de öğren be adam!"

Yunanlı'nın felsefesinde ne var anlatayım: Zeus diye bir koca putları varmış, kocaman, kıvrık sakallı; heykellerine öyle yapıyorlar. Atina'da Olympos dağı diye bir dağ varmış. Onun tepesine oturur, etrafa yıldırım yağdırırmış. Öteki tanrılara söz geçiremezmiş, mitolojileri, palavraları böyle söylüyor. Şarap tanrısı varmış,

deniz tanrısı, aşk tanrısı, harp tanrısı varmış... Bunlar da bazen birbirlerine dümen atarlarmış, oyun oynarlarmış...

Böyle inanç mı olur?

Yunan felsefesi bu. Bir arkadaş Yunanlılar'la ilgili başparmak kalınlığında bir kitap getirdi. Yunan tarihini okudum; Yunan'ın ahlâkı bozuk, tarihi bozuk, idealleri, felsefesi, işi bozuk, her şeyi bozuk! Hırsızlık yapmak ayıp değilmiş, yakalanmak ayıpmış. Böyle ahlâk mı olur?!

Sakatları yüksek yerden aşağı atarlarmış, yaşatmazlarmış! Böyle insaf, merhamet mi olur?!..

Benim dedem, yaptığı inşaatın köşesine kuşlar için yuva yapıyor. Benim dedem kanadı kırık leylekler için vakıf bırakıyor. Leylek eğer kanadı kırıkta, kışın uçup da sıcak memleketlere gidemiyorsa, bakılsın diye para vakfediyor, müessese kuruyor. Benim dedem karıncayı bile düşünüyor, kuşu bile düşünüyor; öyle merhametli.

O herifler, sakatı dağdan aşağı atarlarmış!

Nesine özendiler de bu milleti Yunanlı'ya benzetmeye çalıştılar? Nesine özendiler de Millî Eğitim Bakanlığı, Maarif Bakanlığı zamanında Yunan Klasikleri diye bu adamların, bir sürü yalan yanlış saçmasını Türkiye'ye tercüme ettiler de milletin kafasını karıştırdılar.

Nesine özendiler?

Bunların ne dinleri din, ne ahlâkları ahlâk, ne milletleri millet! Kalleş, dostluk da yapmasını bilmiyorlar. Yedi asır emrimizde kaldılar, vefa

bilmiyor. Buğday yardımı yaptık da sayemizde ölmekten, açlıktan kurtuldular. İnsafsız merhametsiz, ahlâksız!

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Onun için büyüklerimizin, ecdadımızın, dinimizin, imanımızın, ahlâkımızın, harsımızın, medeniyetimizin, kıymetini bilelim. Yunanlılar'ın hikmetini hadi okudun, sana yutturdular, mecburen okudun; imanlıların da hikmetini bir öğren bakalım. Gör bakalım İslâm neymiş!

Görmeden, bilmeden, okumadan...

Eûzü besmele çekmesini bilmiyor, eşhedü en lâ ilâhe illallah demesini bilmiyor. Amerika'da okumuş, papyon kravatla buraya gelmiş, sakal bıyık matruş, dümdüz, burada İslâm düşmanı!

Be adam, düşmansın ama bir oku, bir anla bakalım ne diyor bakalım bu ne diyor? Bu ne diyor bir anla bakalım!

Yok!

Böyle ilim olur mu? İlim karşılaştırmalı, mukayeseli değil mi, her tarafı dinlemesi lazım değil mi? Böyle hâkimlik olur mu? Hakemlik olur mu? Böyle mahkeme olur mu?

Tutmuş, kendisi bu memlekette yetişmiş, Amerika'ya gitmiş gelmiş: Bu memleketin halkını beğenmez, örfünü âdetini beğenmez. Batılı hayranı, düğününü danslı yapar, içki masasından eksik olmaz.

Falanca bunak, ihtiyar, sıhhat için her akşam bir kadeh atıyormuş. Cuma namazına da camiye geliyormuş. Fesubhanallah, fesubhanallah! Allah bir insana akıl vermezse çok yanlış işler

yapar.

Çok güzel şeyler öğrendik. Allah öğrendiklerimizi anlayıp uygulamayı, ilmimizde amel olmayı, dinimize bağlanıp Allah'ın rızasına uygun yaşamayı cümlemize nasib eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
17. 07. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ